

“NA PRKNECH SKONČÍME VŠICHNI.”

sobota 5. listopadu 2016 / 7. číslo, 14. ročník přehlídky

ŽNOVINY

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

KTERAK PRČÍK TOMEŠ ROZLOŽIL IRSKÉ TERORISTY

Divadelní žně jsou především o rozmanitosti a o tom, že divadlo má mnoho různých podob. Jednu z nich včera ukázalo pražské divadlo HROBESO. Byla to tvář drsná, sprostá, plná černého humoru a pro spoustu diváků nestravitelná. Jak už to u her Martina McDonagha bývá.

Drsný příběh drsných chlapů (a jedné drsné dívky), který nabere zcela nečekaný směr kvůli domnělé smrti kocoura Prčíka Tomeše včera celkem spolehlivě rozdělil přítomné obecenstvo na dva tábory. Tábor spokojených nadšenců a tábor otrávených nebo rozhořčených odmítačů. Nezbývá než věřit tomu, že dnešní poslední představení divadelních žní oba tábory opět promění ve spokojené diváky a abonenty příštího ročníku našeho festivalu.

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

David Kodytek ml.

Představení se mi velice líbilo. Byla tam spousta černého humoru, což je mi velmi blízké. Byl to fakt nářez a jsem rád, že jsem to viděl.

Pavel Šimo

Hra byla zajímavá, nic takového jsem nečekal a jsem rád, že tam nebyla více než dvě sprostá slova.

Vojtěch Kutílek

Tahle hra byla na mě moc morbidní. Nejvíce mě pobavila scéna, ve které chtěl terorista zastřílet svého otce a budoucího švagra. Tomu uřízl cop, který mu následně dorostl a pak mu paruka spadla úplně.

Jana Lhotská

Mně se hra líbila, tenhle humor mám ráda, takže jsem si to užila. Ale je mi líto dcery Elišky, která nemá ráda ani sprostá slova, ani násilí, takže ta si to vyložené neužívala.

Petr Hybner

Myslím, že to byla na Klášterecké divadelní žně nezvyklá hra, tento humor je mi vlastní, takže mě to nijak nepohoršovalo. Ale myslím si, že pro některé diváky byl jazyk opravdu na hraně.

Zdenka Drozdová

Dnešní divadelní představení bylo pro mě velmi zvláštní. Nasazení herců se mi líbilo moc, byli úžasní, akorát příběh byl pro mě příliš militaristický.

Jan Jakubec

Začátek mě nechával chladným, říkal jsem, co to bude za blbost, ale postupem času to začínalo být zajímavější a vtipné. Zasmál jsem se. Trochu mě udivily děti v hledišti, na tohle bych je asi nevezl. S divadlem jsem spokojený.

PORUČÍK Z INISHMORU ROZHODNĚ NENÍ PRO KAŽDÉHO

ROZHOVOR S PŘEDSTAVITELEM PADRAICA RADKEM ŠEDIVÝM

Proč jste se rozhodli pro Poručíka z Inishmoru?

Je to zejména proto, že jsme v našem souboru chtěli zkusit něco jiného, než děláme obvykle. Tahle hra nás upoutala ze dvou hlavních důvodů. Jedním z nich je neuvěřitelně černý humor, který je ve hře obsažený a který je nám hodně blízký. Druhým důvodem je, že režisér Luděk Horký chtěl vyzkoušet něco z coolness dramatiky (*typ dramatických děl, která nabízejí nezastřený pohled na realitu, jsou přímočará, morbidní, krutá či perverzní, často však i zábavná. Cool dramatika používá výrazné drastické prostředky, které u diváka mají vyvolat šok a zhazení. pozn. red.*). My jsme se o coolness dramatikou pokoušeli v souboru už v minulosti, což ale nedopadlo úplně dobře. Nicméně tahle hra nám byla bližší. Stejně tak Luděkovo pojetí, že to bude jakási alegorie na zbytečné násilí a na absurditu násilí, která se odráží jak v textu samotném, tak i v hudebním doprovodu. Tím způsobem, jakým je to udělané, jsme se snažili právě tuto linku hodně podtrhnout.

Co bylo nejtěžší na celém zkoušení? Přezít ty písničky. Protože když zkoušíš

scénu sedmkrát dokola a sedmkrát slyšíš ty nesmysly vytažené z hudebního pekla, tak to je pro nás na jevišti hodně těžké.

Mně se moc líbí vysvětlení vašeho režiséra, že jde o hudební terorismus.

To myslím řekla poprvé Kateřina Fixová (*herečka a dramaturgyně Divadla Antonína Dvořáka v Příbrami, pozn. red.*). Ta to označila za hudební terorismus, který opět to téma podtrhuje. A tehdy mi došlo, že to skutečně tak je a že je to od Ludka až zlomyslné, co nám udělal.

Kolik her máte nyní na repertoáru?

Máme Poručíka z Inishmoru, Dokonalou svatbu, kterou tu také uvidíte a máme Bratry Karamazovi, kteří měli v červnu premiéru. V polovině prosince by měla mít premiéru další hra Amazonie od Michala Walzcaka, což je absurdní komedie, kterou režirují já.

Tvou režii jsme tu měli možnost vidět v inscenaci Smky.

Je to tak. Povedlo se jim znovu mě udolat, abych kývl na režii, což nese s velkou radostí hlavně moje manželka, protože to znamená, že

PORUČÍK Z INISHMORU ROZHODNĚ NENÍ PRO KAŽDÉHO

prostě nebudu doma. Rád bych samozřejmě zopakoval to, co se mi podařilo se Srnkami, ale myslím si, že by bylo příliš ambiciózní, to být jen očekávat.

Vy jste velký soubor, máte hodně herců, často hrajete, jak to máte s režiséry?

My se snažíme držet na repertoáru pravidelně tak tři, čtyři inscenace. S tím, že když se nazkouší něco nového, tak nejstarší kus musí jít z kola ven. Je to i z kapacitních důvodů a nedostatku úložných prostor. Divadlo sdílíme s dalšími soubory, takže ukládat tam všechny ty výpravy není možné. Historicky u nás v souboru režírovalo hodně lidí z řad herců, nicméně v poslední době to trochu upadlo a Luděk Horký byl na to sám. Proto se už léta snaží do souboru prosadit alternativní režiséry. Zatím uspěl, jakožto u nejslabšího článku s nejslabší vůlí, jen u mě. Ne, to si dělám legraci. Vždycky jsem si režii chtěl zkusit a asi se tu potkala ta touha s nabídkou.

Jste disciplinovaný soubor?

Náš právní zástupce dorazí až zítra odpoledne, takže na tuto otázku nemohu odpovídat.

V dnešní hře hrála jediná slečna, není to pro ni občas mezi vámi peklo?

To je dobrá otázka, ale asi pro ni než pro mě. Myslím si, že daleko větší peklo to bylo pro jejího přítele, který alternuje roli Joeyho. Ale myslím, že není, my si jí hýčkáme.

Žánr coolness dramatiky nesedí úplně každému. Jaké máte na představení reakce?

DNES UVIDÍTE: ROBIN HAWDON - DOKONALÁ SVATBA

Abyste nepřišli o informace o posledním představení, přetiskujeme rozhovor s herečkou Lucií Valenovou, která s ní vedl na Hronově Vít Malota ve Zpravodaji č. 2/2016.

Kromě role pokojské jsi vedena i v kolonce "herecká spolupráce". Co si pod tím mám představit?

Režisér Milan Schejbal, který tuhle inscenaci s námi zkoušel, nemohl být samozřejmě na každé zkoušce, protože má spoustu svojí práce a s námi to dělal jen pro radost (alespoň doufám). Na zkouškách, na kterých nebyl přítomný, se jelo pod mým vedením. Dělal jsem si veškeré poznámky ohledně Milanovy režie, a pak jsem se to snažila dočišťovat a vyladovat. Takže pokud tam nemohl být, byla jsem takový pomocník.

Takže jsi byla do představení zainteresovaná jak zevnitř, tak zvenčí. Jaká jsou úskalí takové dvojakosti?

Velká. Ve chvíli, kdy to bylo náročnější a třeba chyběla moje alternantka, musela jsem do těch scén, ve kterých je role pokojské, naběhnout. A zároveň bylo třeba mít text v ruce, kontrolovat aranže a mít rozdvojené vidění-slyšení. Zaprvé vnímat svou vlastní roli, a zadruhé vnímat ostatní, jestli to šlape.

Zapojili se v takových chvílích do tvůrčího procesu i ostatní členové souboru?

Jo, jo. Fungovali výborně. Nenechávali to jenom

Já myslím, že když se nám to povede zahrát dobře, což bohužel není ve sto procentech případů, tak ty reakce jsou veskrze pozitivní. Stane se nám, že diváci odcházejí. Není to často, ale stane se to. Buď odmítnou akceptovat míru té nadsázky, nebo jí v tu chvíli my sami nedokážeme předat, nevím. Ale na té nadsázce to stojí a padá. Rozhodně tohle představení ale není pro každého. Reakce po premiéře byly takové, že se lidi smáli, ale zároveň kroutili hlavami, že to je opravdu masakr. My jsme to samé měli na první čtené zkoušce, kdy jsme si po prvním přečtení říkali, že je to přílišné. Ten text má ale určitě co nabídnout.

Jak jste spokojeni s dnešním představením?

Než jsme vylezli na diskuzi a začaly se ozývat hlasy z publika, tak to docela šlo (smích). Ale pak už to bylo horší. Mně se to strašně těžko zevnitř hodnotí. Já to prostě nepoznám, jestli to šlape nebo ne. Dnes to evidentně podle ohlasů nešlapalo tak, jak bychom chtěli. Umíme to líp.

na mně. I navzájem jsme si říkali různé připomínky. Společně jsme diskutovali, řešili. Ve chvílích, kdy to bylo potřeba, byli velkou oporou.

A vyhovovala ti tahle "dvojrole"?

Těžko říct takhle z hlavy. Byla to určitě zajímavá zkušenost. Navíc tím, že to nebyla moje režie, bylo třeba se snažit zachovat jazyk a režijní myšlenku. Nemůžu úplně říct, jestli mi to vyhovovalo, ale kdyby se taková příležitost naskytla příště, určitě bych do toho šla. Vybrali jste si, troufám si říct, profiáklý text.

Nebáli jste se toho trochu?

Trochu asi jo. Ale text výborně seděl na náš soubor. Už když jsme si to poprvé četli, byli jsme úplně mrtví smíchy. Většina z nás už si tehdy představovala, kterou roli by chtěla hrát. Moc nás to bavilo, takže jsme to přijali jako výzvu a možná o to urputněji jsme do toho šli.

Jaká nejvýraznější úskalí tenhle text má?

Tím, že to je situační konverzační komedie, je svižná a rychlá. Jsou tam samozřejmě chvíle, kdy může člověk zvolnit, může se pozastavit. Ale pak tam jsou chvíle, kdy to musí svihat. A když to nešvihá, ztrácí se tempo, padá to a hrozně těžko se zase nahazuje. Zase se ale nesmí jet přespříliš, aby divák stíhal. Abychom diváka nepřevalcovali. To je jedna věc. Pak je ještě problém, že pokud někdo zapomene text, tak z 90 % není možné mu napovědět. Protože

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

Jan Valta

Myslím si, že hranice mezi rasistickým a černým humorem byla dalece překročena vulgárním a velmi hloupým humorem.

Miroslav Metlický

Bylo tam mrtvé koťátko!

Václav Polda

Já jsem byl na Inishmoru dvakrát, takže jsem si to ze začátku spojoval s místy, která znám. Ale tahle zábavička mi moc dlouho nevydržela. Já tento soubor mám velmi rád, protože oni jsou fakt dobří, viděl jsem od nich spoustu věcí. Na to, jak je znám a jak vím, jak režíruje Luděk Horký, tak to bylo fakt slabé. Bylo to bez energie. Věci, kterým jsem se smál, vycházely jen z textu, jako by situace nebyly moc vyhrané. Věřím tomu, že je to dobré a promyšlené, ale dneska jim to prostě nesedlo. Bylo to vycpělé, tak jestli to třeba dlouho nehráli nebo nezkoušeli, nevím. Tenhle humor ani žánr mi nevdává, mám ho rád, ale bylo to moc ukřičené, což po chvíli unaví. Lidé byli málo odlišeni, byli to jen sami magoři, kteří řvali. Nejvíce mě bavil pár otec a zabijec koček na kole. Myslím si, že byli nejlepší. Ale jak říkám, dnes to bylo bez energie.

tím, že každá postava ví jen kusé informace, nemůžeš nikomu napovědět, protože to v tu chvíli tvoje postava vlastně ještě ani neví. V takových chvílích je to takové "zachraň se, kdo můžeš".

A naopak největší výhodou situační komedie?

Člověk se na tom strašně moc naučí. Ať už herecky, nebo co se týče mluvy, timingu. Musí vyjít fóry, které v textu jsou. Zároveň musí být herec neuvěřitelně pozorný a bedlivý vůči svému partnerovi. Musí sledovat, co říká, co dělá, vycházet z něho. Je to pořád nahrávka-smeč, nahrávka-smeč. A pak samozřejmě, když se diváci smějí, nebo když je vidět, že jsou vtaženi, to je taky obrovská odměna.

Šlo o vaši první spolupráci s Milanem Schejbalem. V čem se liší od ostatních režisérů, se kterými jste tvořili?

Milan jasně věděl, co chce. Dokázal to naprosto přesně vysvětlit, popsat a vést nás. Nechci říct, že jiný režisér by to neuměl, ale je to zase jiný typ práce. Neříkám lepší, nebo horší, ale jiný. Můžu říct, že i ve chvílích, kdy jsme si úplně nebyli jistí, on si za svou vizi stál, vysvětlil nám to, a my pak pochopili, o co šlo. I když jsme původně nemuseli pochopit jeho záměr, najednou se to otevřelo, vystříbilo a my přesně věděli, proč ten konkrétní pohyb, konkrétní gesto, nebo konkrétní slovo chce. Člověk se pak cítí, jako Alenka v říši divů. Vše se před ním otevře a on pochopí.

ZÍTRA UŽ NIC NEUVIDÍTE

POKUD NÁM TEDY NEHCETE OD 14 HODIN POMOCT S ÚKLIDEM PO ZNÍCH

ŽNOVINY PRO VÁS PŘIPRAVOVALI:

ZDENIČKA A MÍRA NYKLÍČKOVÍ

ŠTĚPÁN MALAST, JAN VALTA

ONDŘEJ BENÍŠEK, JAKUB HRBEK

DSKLAS
DIVADELNÍ SPOLEK KLAS KLÁSTEREC NAD OHŘÍ

DS KLAS

WWW.SDRUZENIKLAS.CZ